

ovenpaa al den taabelige Tyggen Drøv paa Avissladderer, som man ellers hørte overalt.

Og nu havde han set Jytte Abildgaard. Lyslevende var hun gaaet ham forbi derhenne under Hotelparkens Palmer. I en hvid Kjole med et blommefarvet Silkesjal over Skuldrene. Omsværmet af Kavalerer, der summede omkring hende som Bier om en Honningblomst. Uforandret. Lige rank og ungdommeligt fyldig. Lige uudgrundelig i sin uanfægtede Jomfruelighed ...

Han var naaet hjem til sit Hotel og stod et Øjeblik ude under Solsejlet, der skyggede for hans Altan. Han havde ved sin Ankomst om Aftenen forsømt at skaffe sig et Værelse med Udsigt til Havet. Til Gengæld saae han ned i en Have med det frodigste Vildnis af alle Aarstiders Flora. Side om Side hang Gyldenlak, Pelargonier og Nastursier i rige Klynger udover Muren. Magnolier og Roser stod i Flor, og Fersken- og Mandelgrene lyste af Blomster. Under en Samling Appelsintræer, der var fulde af modne Frugter, blaanede Græsset af Foraarets Violer.

Ja — tænkte han — nu stod han her, hvor hans Tanker de sidste Uger havde færdedes, naar de ikke var paa Favsingholm. Og hvad nu? ...

En Kirke i Nærheden begyndte at ringe. Han saae forbavset paa sit Ur. Ikke mere end tre? ... Allevegne var Dagene lige uhyggeligt lange!

Før om to Timer gik det ikke ret vel an at gøre et nyt Forsøg paa at træffe Jytte og hendes Mor. Og hvad saa? Hvad vilde der ske, inden Sol gik ned? ... Maaske var han allerede imorgen igen langt herfra.